

Recenzja osiągnięcia naukowego, dorobku naukowo-badawczego, dydaktycznego i popularyzatorskiego dra Bartosza Wilanda (WA UAM w Poznaniu) w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa

sporządzona zgodnie z art. 16 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.) oraz rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego

1. Informacja ogólna o Habilitancie

Dr Bartosz Wiland otrzymał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa w IFA UAM w Poznaniu w roku 2009 na podstawie nieopublikowanej rozprawy pt. *Aspects of order preservation in Polish and English*. Promotorem rozprawy był prof. dr hab. Jacek Witkoś. W IFA UAM w Poznaniu w roku 2003 uzyskał tytuł licencjata filologii angielskiej a tytuł magistra filologii angielskiej uzyskał w IFA UAM w Poznaniu w roku 2005. Jest zatrudniony na stanowisku adiunkta na Wydziale Anglistyki UAM w Poznaniu od roku 2012, a wcześniej, od roku 2009, pracował na tym stanowisku w IFA UAM w Poznaniu.

2. Ocena dorobku naukowego

2.1 Ocena ilościowa dorobku naukowo-badawczego

A. Autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych

Dorobek Habilitanta w zakresie publikacji naukowo-badawczych jest w zupełności wystarczający do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego nauk humanistycznych. Po doktoracie, wyróżnionym nagrodą Premiera RP, działalność publikacyjna dra Wilanda rozwijała się harmonijnie i konsekwentnie. Na dorobek Habilitanta po doktoracie (z datą publikacji w roku 2010 lub później), poza monografią habilitacyjną składa się 11 artykułów lub rozdziałów, w większości jednoautorskich, opublikowanych w czasopismach, tomach pokonferencyjnych oraz w monografiach. Na podkreślenie zasługuje wysoki stopień umiędzynarodowienia dorobku naukowego dra Wilanda. Jego artykuły ukazały się w najwyższych punktowanych czasopismach językoznawczych takich jak *Natural Language and Linguistic Theory*, *Linguistic Inquiry* oraz w tomach po prestiżowych konferencjach NELS oraz FASL w USA, jak również w tematycznych monografiach wieloautorskich wydanych m.in. nakładem Oxford University Press oraz wydawnictwa John Benjamins.

B. Sumaryczny impact factor publikacji naukowych oraz liczba cytowań publikacji

Według Publish or Perish (na podstawie Google Scholar) z 22 lutego 2020 r., indeks h wynosi 6 a liczba cytowań w okresie od 2005 do 2019 r. wynosi 127 i powiększyła się w stosunku do liczby podanej w autoreferacie (108) datowanym na 25 kwietnia 2019 r. o 15 %. Świadczy to o wysokiej randze badań dra Wilanda i rosnącej rozpoznawalności jego publikacji, jak również o zainteresowaniu prowadzonymi przez niego badaniami.

C. Kierowanie projektami badawczymi lub udział w takich projektach/udział w grancie NCN

Habilitant był głównym wykonawcą w grantie NCN (Opus 11) przyznanym na realizację projektu badawczego pt. *Nanosyntaktyka partykuł spójnikowych*.

Wydział Filologiczny

Instytut

Filologii Angielskiej

Al. Mickiewicza 9A

31-120 Kraków

tel. +48 12 663 44 47

+48 12 663 43 71

www.ifa.filg.uj.edu.pl

UNIWERSYTET
JAGIELLOŃSKI
W KRAKOWIE

D. Międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność naukową

Poza nagrodą Premiera RP za wybitną rozprawę doktorską w r. 2010, w r. 2011 dr B. Wiland otrzymał prestiżowe roczne stypendium START z Fundacji na rzecz Nauki Polskiej przyznawane wybitnym młodym naukowcom legitymującym się znaczącymi publikacjami o zasięgu międzynarodowym.

E. Wygłoszenie referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych

Od uzyskania stopnia doktora do kwietnia 2019 r. dr B. Wiland wygłosił 14 referatów, w tym 4 ze współautorem (poz. 7, 8, 9, 10 w p. I załącznika nr 4). 4 z nich zostały wygłoszone na międzynarodowych konferencjach językoznawczych w kraju, a 10 za granicą (USA, Czechy, Islandia, Belgia, Norwegia). 2 referaty zostały wygłoszone za zaproszeniem organizatorów konferencji. Należy podkreślić, że większość konferencji, na których dr Wiland wygłosił referaty to prestiżowe międzynarodowe kongresy językoznawcze albo zagraniczne konferencje tematyczne powiązane z zakresem jego zainteresowań badawczych.

Wydział Filologiczny

2.2 Ocena rozprawy habilitacyjnej stanowiącej osiągnięcie wg art. 16 ust. 2 Ustawy

Monografia habilitacyjna dra Wilanda pt. *The spell-out algorithm and lexicalization patterns: Slavic verbs and complementizers* jest pierwszą książką opublikowaną przez Habilitanta. Ukazała się nakładem Language Science Press (Berlin) w roku 2019, jako druga publikacja w nowej serii Open Slavic Linguistics, redagowanej przez grono uznanych językoznawców zajmujących się problematyką języków słowiańskich w ujęciu formalnym (generatywnym). Książka liczy 177 stron i obejmuje krótki wstęp (*Introduction*), rozdział zawierający wprowadzenie do nanosyntaktyki, teoretyczno-metodologicznej podstawy badań przeprowadzonych w rozprawie, cztery rozdziały podejmujące wybrane problemy badawcze z zakresu przełożenia struktur składniowych na ich realizację morfologiczną i zawierające analizy materiału empirycznego z różnych języków, rozdział konkludujący, wykaz prac cytowanych w monografii, a także 2 indeksy (indeks tematyczny i indeks języków). Książka stanowi studium teoretyczno-empiryczne o profilu komparatystycznym, bowiem problemy teoretyczne analizowane są na gruncie materiału empirycznego z kilku języków należących do różnych rodzin językowych. Wybór problematyki badawczej i materiału empirycznego, a co za tym idzie tematyka całej rozprawy, nie jest zaskakująca, ponieważ Autor już od doktoratu bada związki pomiędzy składnią i morfologią w ujęciu nanosyntaktycznym, systematycznie rozszerzając i pogłębiając swoje pole badawcze w różnych publikacjach (vide załącznik 4: Wykaz opublikowanych prac).

Układ monografii jest przejrzysty, a zatem przyjazny dla czytelnika, choć należy podkreślić, że książka dra Wilanda jest wysokospecjalistyczna. Forma wykładu przyjęta przez Autora to typowy anglosaski styl naukowy, z przedstawieniem głównych problemów badawczych i zapowiedzią tematyki na początku poszczególnych rozdziałów i podrozdziałów, jej rozwinięciem w postaci analizy wybranych zjawisk językowych, a następnie podsumowaniem, które utrwała w pamięci czytelnika treści i wnioski, do których Autor dochodzi. Zjawiska empiryczne badane są konsekwentnie w ramach przyjętego podejścia badawczego, przez co monografia jest metodologicznie spójna. Należy podkreślić, że problemy i hipotezy badawcze sformułowane są w sposób klarowny a materiał empiryczny pochodzący z różnych, typologicznie odmiennych języków jest ograniczony do zjawisk istotnych dla wyводу. Podobna przejrzystość wyводу cechuje zresztą pozostałe publikacje Autora po doktoracie dołączone do wniosku.

Książka napisana jest bardzo dobrą angielszczyzną, drobne błędy dotyczą albo literówek, przedimków, albo też niekonsekwencji w zapisie niektórych reguł.

Podstawą teoretyczno-metodologiczną badań przeprowadzonych w rozprawie stanowi założenie powiązania składni z semantyką leksykalną oraz morfologią,

Instytut

Filologii Angielskiej

Al. Mickiewicza 9A

31-120 Kraków

tel. +48 12 663 44 47

+48 12 663 43 71

www.ifa.filg.uj.edu.pl

UNIwersytet
JAGIELLOŃSKI
W KRAKOWIE

Wydział Filologiczny

Instytut

Filologii Angielskiej

oparte na obserwacji, że elementami w/w komponentów języka naturalnego są te same cechy składniowo-semantyczne. W scalaniu cech i ich nośników oraz przemieszczaniu składników struktur zarówno w składni, jak i w komponencie morfologicznym biorą udział te same operacje. W tym podejściu, składnia, semantyka leksykalna i morfologia nie są odrębnymi modułami w strukturze języka, lecz stanowią zintegrowany system generujący formy (morfemy), leksykalizujące struktury składniowe, których ośrodkami są kategorie funkcjonalne kodujące pojedynczą cechę, przez co związek między formą i znaczeniem jest niearbitralny i transparentny. W teorii nanosyntaktyki za realizację cech gramatycznych leksykalizowanych przez morfemy odpowiadają dwa podstawowe mechanizmy: przełożenie frazowe oraz zasada nadzbioru. Zgodnie z pierwszym, leksykalizacji podlegają frazy a nie same rdzenie. Zgodnie z drugim, wykładnik węzła frazowego zawsze realizuje nadzbiór, czyli zbiór cech z mniejszą liczbą cech nieokreślonych. Bezpośrednią konsekwencją zasady nadzbioru jest synkretyzm, czyli sytuacja, gdzie ten sam morfologiczny wykładnik realizuje dwie różne kategorie gramatyczne. Przedmiotem rozprawy są dwa różne typy kategorii gramatycznych realizowanych przez wykładniki synkretyczne, a jej celem jest wyjaśnienie mechanizmów odpowiedzialnych za synkretyzm kategorii (pozornie) różniących się pod względem cech, które je konstytuują. Pierwszą z nich jest synkretyzm form odrzeczownikowych czasowników semelfaktywnych (typu *kopnąć*) oraz procesualnych czasowników odprzymiotnikowych (typu *gluchnąć*). Drugą są paradygmaty zaimkowe synkretyczne ze spójnikiem wprowadzającym podrzędne zdanie deklaratywne. Materiał empiryczny stanowiący podstawę do zaproponowanych rozwiązań pochodzi głównie z języka rosyjskiego, łotewskiego, a także języka basaa (rodzina języków bantu), a zatem języków odmiennych typologicznie.

Po przedstawieniu głównych problemów badawczych i uzasadnieniu potrzeby badania przeprowadzonego w rozprawie w rozdz. 1 (*Introduction*), w rozdz. 2, zatytułowanym *The spell-out mechanism in nanosyntax*, Autor zapoznaje czytelnika z teorią nanoskładni, podejścia badawczego opartego na założeniu, że morfemy realizują frazy składniowe zbudowane zgodnie z zasadami przyjętymi w tzw. podejściu kartograficznym do budowy struktur składniowych. Leksykalizacja sekwencji ośrodków funkcjonalnych tworzącej strukturę morfemu/wyrazu podlega zasadzie przełożenia frazowego i zasadzie nadzbioru. W sposób klarowny i oszczędny Autor omawia tu szczegółowo przykładowe derywacje i biorące w nich udział operacje, a także wskazuje na różnice w podejściu do kwestii leksykalizacji, w tym do problemu synkretyzmu, w ramach nanosyntaktyki i tzw. morfologii rozproszonej (*Distributed Morphology*). Konieczność redukcji fragmentów zbudowanej struktury widzi jako zaletę nanosyntaktyki. Należy jednak zauważyć, że wszelkie operacje składniowe powinny spełniać warunki oszczędności komputacyjnej. Konieczność ujęcia w derywacji składniowej ośrodków fraz jedynie po to, by je następnie usunąć w trakcie realizacji morfologicznej lub też ich nie realizować wykładnikami rodzi pytanie, czy alternacji morfologicznych nie da się ująć bez konieczności operacji wycierania/pozbawiania realizacji wcześniej zbudowanych fragmentów struktury. Podobna wątpliwość dotyczy założenia, że przyimek może być wykładnikiem przypadku, podobnie jak sufiks. Przykładowo, adnominalny angielski morfem *of* ma według założeń nanosyntaktyki leksykalizować sekwencję ośrodków kodujących przypadki zawierającą mianownik i biernik, przeniesioną do pozycji specyfikatora. Powstała struktura jest rozbudowana, wymaga redukcji fragmentu struktury i rodzi pytanie, dlaczego przeniesienie do pozycji specyfikatora ma być skorelowane z odmiennym zachowaniem *of* jako wykładnika przypadku w porównaniu z sufiksem (*of* nie wymaga bliskości rdzenia w składni, odmiennie od przyrostka jakkolwiek zarówno *of*, jak i przyrostek wymagają scalenia z nośnikiem cechy nominalnej). Obecność cech morfologicznych przypadku (w sekwencji funkcjonalnej) w składni jest kwestionowana przez niektórych teoretyków składni generatywnej. Rozprawa podejmuje zatem ważne wątki w debacie toczonej

Al. Mickiewicza 9A

31-120 Kraków

tel. +48 12 663 44 47

+48 12 663 43 71

www.ifa.filg.uj.edu.pl

UNIwersytet
JAGIELLOŃSKI
W KRAKOWIE

Wydział Filologiczny

Instytut

Filologii Angielskiej

się aktualnie wokół morfologicznej realizacji cech podlegających operacjom składniowym oraz wokół natury synkretyzmu w gramatyce języka naturalnego.

Rozdział 3 (*Deriving the verb stem alternation*) poświęcony jest wyjaśnieniu alternacji pomiędzy formami czasowników semelfaktywnych (alternacja *nq* : *a* w j. polskim i *nou* : *a* w j. czeskim). Wspomniana alternacja badana jest na tle morfologii odprzymiotnikowych czasowników procesualnych typu *wyschnąć*: *wysychać*, również zawierających morfem NU w perfektywie, alternujący z *a* w imperfektywie. Analizy przedstawione w tym rozdziale zostały wcześniej opublikowane ze współautorem, jako Taraldsen Medová & Wiland 2018b w wykazie prac cytowanych w rozprawie. Istotnym novum jest rozbieżność części NU (*nq/nou*), tradycyjnie analizowanej jako wykładnik morfologii perfektywnej, na dwa morfemy, z których pierwszy (N) jest sufiksem kodującym abstrakcyjny predykat GIVE w przypadku semelfaktywów (*kopnąć* = *dać kopa*), a w przypadku odprzymiotnikowych czasowników procesualnych, predykat zmiany stanu GET. Drugi zaś to tzw. sufiks tematyczny. Przy założeniu, że N leksykalizuje predykat GIVE, zawierający jak składnik predykat GET, można wyjaśnić, dlaczego N występuje w formach obu typów czasowników. Przy dalszym założeniu, że w przypadku aspektu iteratywnego, rdzeń rzeczownikowy w semelfaktywach i rdzeń powiązany z prefiksem perfektywizującym podlega ekstrakcji do pozycji specyfikatora, zasada nadzbioru wyjaśnia kwestię obecności morfemu *-aj* w formach imperfektywnych (iteratywnych). Teza ta stanowi istotne novum w teorii nanosyntaktyki, bowiem poszerza listę operacji wymuszanych przez zasadę 'phrasal spell-out' o operację ekstrakcji wywołującej redukcję struktury zawierającej N. Studium jest nowatorskie, świadczące o umiejętności wytyczania nowych kierunków badawczych, a przy tym niezwykle drobiazgowe i rzetelne. Należy docenić próbę konfrontacji postulowanej analizy z analizami opartymi na innych założeniach teoretycznych, jak również uszczegółowienie otwartych problemów, dla których nie ma prostego rozwiązania. Świadczy to o dużej dojrzałości badawczej Autora (i współautora). Do listy kwestii otwartych zaliczyłabym też analizę relacji kodowanej przez predykat GIVE jako posesywnej, implikującej odbiorcę/posiadacza. Odbiorcy/posiadacza nie implikują takie semelfaktywy jak *klęknąć* czy *szarpnąć*, w odróżnieniu od np. *kopnąć*, zaś w strukturach takich jak *klęknięcia/szarpnięcia Jana*, Jan nie jest posesorem/posiadaczem. O ile predykaty semelfaktywne nie mają w swojej semantyce funkcji AT (Rothstein 2004), a nie wszystkie semelfaktywy zawierają predykat GIVE w swojej strukturze, wyjaśnienia wymaga, dlaczego morfem N (alternujący z *a*) konstituuje czasowniki takie jak *klęknąć*, *szarpnąć*, zaliczane do semelfaktywnych, a także *pełznąć* czy *przepłynąć*, które nie są semelfaktywami.

Rozdział 4 (*Resolving a morphological containment problem*) poświęcony jest problemowi inkluzji (tzw. *problem of containment*), analizowanemu w odniesieniu do sekwencji funkcjonalnej Dem > Comp > Rel > Wh, która ma tłumaczyć tzw. *ABA generalization, zgodnie z którą jedynie te formy które zajmują sąsiadujące kategorie w sekwencji funkcjonalnej mogą być synkretyczne. Problem ten uwidacznia się w morfologii zaimka wskazującego, pytającego i względnego oraz spójnika deklaratywnego w j. rosyjskim, gdzie *to* zawarte jest w *čto*, co jest niezgodne z przewidywaną na podstawie w/w sekwencji inkluzją *čto* w zaimku wskazującym *to*. Autor postuluje tu, że w badanych zaimkach, *-t-* realizuje cechę deiksalną niepowiązaną z referencją określoną. Cecha ta jest podstawą w sekwencji funkcjonalnej spójnika *čto* w j. rosyjskim. Postulowana sekwencja funkcjonalna Dem_{def} > Comp > Rel > Wh > Dem_{indef}, z *to* w podstawie struktury, właściwie oddaje morfologiczną inkluzję *to* w spójniku a także w zaimku pytającym i względnym (*čto*) w j. rosyjskim. Analiza przedstawiona w rozdziale jest niezwykle uszczegółowiona, pokazuje świetną orientację Autora w literaturze dotyczącej omawianego zagadnienia na gruncie różnych języków, jak również dążenie do znalezienia logicznej odpowiedzi na pytanie, dlaczego spójnik *čto* zawiera morfem *to* w swojej strukturze.

Al. Mickiewicza 9A

31-120 Kraków

tel. +48 12 663 44 47

+48 12 663 43 71

www.ifa.filg.uj.edu.pl

UNIWERSYTET
JAGIELLOŃSKI
W KRAKOWIE

Na podkreślenie zasługuje też odpowiedzialność w formułowaniu wniosków i rozważa w stawianiu hipotez.

W rozdziale 5 (*Beyond Slavic: sorting out a Latvian paradigm*) Autor wykorzystuje zaproponowaną wcześniej w rozdz. 4 analizę struktury zaimków i synkretycznego spójnika opartą na założeniu obecności ośrodka kodującego deikse nieokreśloną do wyjaśnienia braku fleksji przypadkowej spójnika w j. łotewskim. Habilitant przedstawia tu odautorską analizę morfoskładni zaimków wskazujących, względnych i pytajnych w j. łotewskim. Nieobecność fleksji przypadku wiąże z brakiem wykładników rodzaju nijakiego w j. łotewskim i niemożnością domyślnej realizacji cechy przypadku na spójniku. Porównanie z materiałem z j. rosyjskiego analizowanym w rozdz. 3 prowadzi Autora do wniosku, że niezależnie od morfologicznej złożoności analizowanych zaimków oraz spójnika przyłączającego podrzędne zdanie deklaratywne, ich struktura składniowa zawsze jest jedną homeomorficzną sekwencją ośrodków funkcjonalnych. Podział tej samej sekwencji na bardziej zróżnicowane i morfologicznie bardziej rozbudowane drzewa jest wynikiem zastosowania procedury przełożenia. Stworzenie możliwości opisu wielowymiarowych paradygmatów morfologicznych na bazie jednowymiarowej sekwencji rdzeni stanowi cenny wkład do analizy struktury paradygmatów fleksyjnych zaimków i synkretycznych spójników, a zatem do teorii nanoskładni.

W rozdziale 6 (*An apparent *ABA violation in Basaa*), Autor poszerza pole badawcze o analizę synkretyzmu w zakresie zaimków i spójnika selekcyjnego zdania deklaratywne o język basaa, jeden z rodziny języków bantu. Na pozór niezgodnie z sekwencją zaproponowaną w rozdziale 4 (Dem_{def} > Comp > Rel > Wh > Dem_{indef}), w języku tym zaimek pytający, uszeregowany pomiędzy nieokreślonym zaimkiem wskazującym i spójnikiem nie ma formy synkretycznej z nimi i wydaje się stanowić wyjątek od reguły ogólnej, zgodnie z którą, synkretyzm występuje jedynie w przypadku komórek sąsiadujących w danym paradygmacie. Bazując na obserwacji, że spójnik wyrażony morfemem *lê* jest synkretyczny z zaimkiem względnym, natomiast w sekwencji, gdzie morfem *nú* realizuje zaimek wskazujący, spójnik jest pusty, Autor stawia hipotezę, że *nú* nie jest zaimkiem względnym. Na podstawie analizy struktury zdań względnych, ze szczególnym uwzględnieniem morfemu relatywizującego w basaa na tle angielskich zdań względnych, Autor dochodzi do wniosku, że w basaa, relatywizator jest fonetycznie pusty w podrzędnych zdaniach względnych. Zatem w obu paradygmatach, synkretyczne są komórki sąsiadujące ze sobą, spójnik (Ø lub *lê*) oraz zaimek względny (Ø lub *lê*), zgodnie z generalizacją *ABA.

Rozdział 7 zawiera krótkie streszczenie głównych tez i wyników badań, podkreślające potencjalne korzyści, jakie niosą one dla badań nad związkami pomiędzy składnią i interfejsem formy w języku, a także dla określenia miejsca i natury leksykonu w architekturze języka naturalnego. Ponadto, Autor wskazuje tu główne problemy badawcze wymagające dodatkowych badań. Pierwszym z nich jest potrzeba określenia relacji pomiędzy operacją ekstrakcji i innymi operacjami wchodzącymi w skład algorytmu linearyzacji struktur składniowych wyrażonych morfemami i wyrazami. Drugi główny problem badawczy to pytanie, czy można zastosować redukcję wielowymiarowej reprezentacji paradygmatów morfologicznych do pojedynczej sekwencji kategorii składniowych, w monografii postulowanej w oparciu o morfologię zaimkową w j. łotewskim, szerzej, w analizie innych wielowymiarowych paradygmatów morfologicznych.

W sumie oceniam monografię p. dra Wilanda jako niezwykle rzetelnie przeprowadzone i oryginalne studium teoretyczno-empiryczne, wskazujące na doskonałą znajomość literatury przedmiotu (bibliografia prac cytowanych liczy ok. 400 pozycji, zarówno już klasycznych jak i współczesnych), umiejętność sformułowania problemów badawczych na bazie substancji z wielu typologicznie odległych języków, umiejętność wytyczania nowych kierunków badawczych oraz umiejętność wyważonej oceny implikacji proponowanych rozwiązań dla teorii i

Wydział Filologiczny

Instytut

Filologii Angielskiej

Al. Mickiewicza 9A

31-120 Kraków

tel. +48 12 663 44 47

+48 12 663 43 71

www.ifa.filg.uj.edu.pl

UNIwersytet
JAGIELLOŃSKI
W KRAKOWIE

refleksję nad pytaniami badawczymi, które powstają na ich gruncie. Rozprawa habilitacyjna dra Wilanda wnosi znaczący wkład do teorii nanosyntaktyki oraz języka naturalnego w ujęciu generatywnym, co potwierdza fakt, że wszystkie rozdziały rozprawy oparte są na wcześniejszych publikacjach w prestiżowych czasopismach i tomach monograficznych publikowanych przez prestiżowe wydawnictwa.

2.3 Ocena pozostałego dorobku naukowo-badawczego

11 artykułów, które ukazały się po doktoracie tworzy kilka mniejszych cykli tematycznych i tworzy niezwykle spójną i poszerzoną całość, w której dr Wiland podejmuje kwestie o znaczeniu zarówno dla teorii nanosyntaktyki, jak i teorii języka naturalnego w ujęciu generatywnym. Poza cyklami pozostającymi w tym samym obszarze tematycznym co rozprawa habilitacyjna, na dorobek dra Wilanda po doktoracie wchodzi też publikacje dotyczące struktur z niekanonicznym szykiem wyrazów, w tym artykuł (ze współautorem) badający zmianę szyku wyrazów w j. angielskim w ujęciu historycznym, a także cykl prac poświęconych hierarchii prefiksów czasownikowych badanej głównie na gruncie j. polskiego. Wyniki swoich badań dr Wiland przedstawił na 14 międzynarodowych konferencjach językoznawczych (zob. p. 2.1, A i E). Przed uzyskaniem stopnia doktora, Habilitant opublikował 3 artykuły i współpracował przy redakcji 2 tomów zbiorowych, a także przedstawił wyniki swoich badań na 9 konferencjach, w tym 2 konferencjach lub sesjach studenckich. Można zatem mówić o znaczącym powiększeniu dorobku naukowego od doktoratu. Zarówno duża aktywność konferencyjna Habilitanta, jak i silne umiędzynarodowienie wyników jego badań oraz ich rozpoznawalność poświadczona zarówno liczbą cytowań, zaproszeniami do wygłoszenia wykładów gościnnych na uniwersytetach zagranicznych (Wuppertal (2018), Berlin (2017) i Poczdam (2012)) oraz publikacjami w czasopismach z IF oraz w tomach monograficznych wydanych nakładem prestiżowych zagranicznych wydawnictw, świadczą o bardzo wysokim poziomie naukowym jego prac wnoszących do teorii nanosyntaktyki oraz ich oryginalności i zasługują na bardzo wysoką ocenę i słowa pochwały.

2.4 Aktywność Habilitanta w ramach współpracy naukowej

Również tę część działalności Habilitanta należy ocenić bardzo pozytywnie. W okresie po doktoracie w roku 2009 uczestniczył on 14 razy w tematycznych konferencjach międzynarodowych, głównie z granicą (9 wystąpień, w tym w trakcie *Annual Meeting of the Linguistic Society of America*, konferencji NELS w Reykjavíku, FASL w Berkeley i w MIT, SLE w Poznaniu, czy konferencji generatywnej w Brukseli). Systematycznie bierze też udział w cenionych konferencjach językoznawczych organizowanych przez WA UAM w Poznaniu. Jest też recenzentem wielu prac zgłoszonych do publikacji w czasopismach, w tym również do czasopism z IF (*Linguistic Inquiry* oraz *Glossa*), także monografii wydanej przez MIT Press. Ponadto recenzuje abstrakty zgłoszone na konferencje językoznawcze, w tym prestiżowe konferencje organizowane na terenie USA, co potwierdza rangę jego dorobku i rozpoznawalność w środowisku teoretyków składni. Ponadto po doktoracie brał udział w organizacji 1 konferencji międzynarodowej i 1 warsztatu naukowego w ramach międzynarodowej konferencji naukowej. Jest członkiem *LSA* a także, z wyboru, *Young Academy of Europe*, gdzie działa na rzecz wspomagania młodych naukowców grantami.

3. Ocena dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego

Do roku 2019, na który datowany jest Autoreferat, Dr B. Wiland był pomocniczym promotorem w 1 przewodzie doktorskim i pomocniczym opiekunem naukowym 1 doktoranta (przewód doktorski nie był otwarty do czasu powstania Autoreferatu). Autoreferat nie zawiera szczegółowych informacji dotyczących typów prowadzonych zajęć prowadzonych przez Habilitanta. Należy jednak podkreślić, że dr Wiland był w

Wydział Filologiczny

Instytut

Filologii Angielskiej

Al. Mickiewicza 9A

31-120 Kraków

tel. +48 12 663 44 47

+48 12 663 43 71

www.ifa.filg.uj.edu.pl

UNIwersytet
JAGIELLOŃSKI
W KRAKOWIE

okresie od roku 2006 do 2018 przewodniczącym koła naukowego *Syn & Sin* na UAW w Poznaniu. W trakcie spotkań Koła wygłosił szereg prezentacji dotyczących problematyki współczesnego językoznawstwa generatywnego. Ponadto w roku 2012 przeprowadził kurs pt. *The syntax of Slavic prefixes* w ramach szkoły letniej EGG we Wrocławiu. Tak więc dorobek w tym zakresie należy uznać za pokaźny, wskazujący na zaangażowanie Habilitanta w różne formy dokształcania studentów i poszerzania ich zainteresowań problematyką generatywnej teorii składni.

4. Konkluzja końcowa

W świetle powyższych uwag i opinii, należy uznać, że Habilitant w widoczny sposób poszerzył swój dorobek naukowy od czasu doktoratu w roku 2009. Ma spójne zainteresowania badawcze, które systematycznie poszerza, posiada wybitne umiejętności sformułowania problemów badawczych i jako naukowiec wykazuje się bardzo dobrą orientacją w literaturze przedmiotu, umiejętnością analizy i syntezy danych empirycznych oraz prowadzenia spójnego wyводу. Na podkreślenie zasługuje rzetelność w posługiwaniu się źródłami, umiejętność wygłaszania wyważonych sądów i odpowiedzialność w formułowaniu wniosków. Rozprawa habilitacyjna dra Wilanda plasuje się w nowatorskim polu badawczym nie tylko na gruncie językoznawstwa polskiego, lecz również w badaniach międzynarodowych.

W świetle powyższych ocen, stwierdzam, iż osiągnięcia naukowo-badawcze dra B. Wilanda po doktoracie wykazują niewątpliwy wkład w rozwój językoznawstwa, a jego aktywność naukową zasługuje na bardzo wysoką ocenę. Wraz z pozostałymi osiągnięciami dydaktycznymi a także osiągnięciami w zakresie popularyzacji nauki stanowią one w pełni wystarczającą podstawę do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego w zakresie językoznawstwa.

Niniejszym wnoszę o dopuszczenie dra Bartosza Wilanda do dalszego etapu przewodu habilitacyjnego.

Dr hab. Ewa Willim, prof. UJ

Wydział Filologiczny

Instytut

Filologii Angielskiej

Al. Mickiewicza 9A

31-120 Kraków

tel. +48 12 663 44 47

+48 12 663 43 71

www.ifa.filg.uj.edu.pl